

Prædiken til 3. søndag i advent

Matt. 11, 2-10

Tålmodighed er en dyd. Især, hvis man har med børn at gøre. Men hvis børn selv skal vente på noget, de glæder sig rigtig meget til, er deres tålmodighed ikke særlig stor. Hvilke forældre har f.eks. ikke prøvet at være på en lang køretur med børnene og gentagne gange blevet spurgt: ”Hvornår er vi dér?” eller ”Er vi dér ikke snart?” osv.

Netop fordi børn i reglen er så utålmodige, er det meget nødvendigt, forældrene udviser endog stor langmodighed. Det kræver langsommelighed at være forældre. For et hvilket som helst nyt menneskeliv begynder ikke som et stafetløb, hvor man i tankerne allerede har foregrebet målet, inden man begynder at løbe. Eller kravle.

På dén måde repræsenterer barndommen i dag et lille, lukket univers af stilstand. I modsætning til de voksnes verden. Aldrig nogensinde tidligere har der været større afstand mellem de voksnes tid og børnenes tid. Og som i alle andre af livets forhold er det de stærke og hurtigste, det vil sige de voksne, der vinder. De voksnes tidsopfattelse og tyranni trumfer og dikterer børnenes tid. Og bliver dermed blot endnu et blandt mange andre utidige, voksne indgreb i børnenes uskrevne ret til en bekymringsfri

barndom.

En voksen, der følger et barn hjem fra skole, kan lige så godt belave sig på, at det tager tid. Tænk på alle de ting, som det opmærksomme og nysgerrige barnesind skal udforske og stifte bekendtskab med. En bille på vejen, der ligger på ryggen og ikke kan komme nogen vegne. En hvid, flagrende sommerfugl, som flyver fra blomst til blomst. For slet ikke at tale om vandpytten, der nærmest tigger og be'r et forbigående barn om at blive beplasket. Så man får beskidte bukser eller en beskidt kjole.

Børn besidder evnen til at være nærværende i det nærværende. Derfor bliver de så nemt distraheret. For har man som børn øjnene åbne og ser sig omkring, sker der hele tiden noget. Og verden er et kolossalt laboratorium af uudforskede overraskelser og eventyrlige påfund, som pirrer et ubeskrevet barnesind og konstant lægger beslag på dets sanser.

Men hvad er det så, der sker?

Jo, barnet bliver voksen! Voksen på dén måde, at det meget hurtigt lærer og bliver indprentet, at alt, hvad det foretager sig, har et formål. De voksne i både familie og samfund sætter tidligt ind med at lære børn den sær-

egne voksne, lineære tidsopfattelse, der med ethvert skridt altid også tænker på det næste. Og de næste ...

De voksne glemmer meget hurtigt, hvordan det var *selv* at være barn, og graver derved en uoverstigelig grøft mellem barndom og voksentilværelse. Så udviklingen frem mod voksenlivet sker ved et brud, i stedet for ved en levende, ubrudt bevægelse, hvor barndommens iboende værdier stadig kunne få plads hos den voksne og i de voksnes liv, og hvor børnene gradvist og i deres eget tempo stiltfærdigt og roligt kunne blive introduceret for voksenlivets ansvar og naturlige bekymringer. De voksnes stresskultur afslører, at vi er blevet alt for dygtige til at være fraværende i det nærværende.

Hånden på hjertet: hvis vi voksne endelig sidder og leger med vores børn, hvor tit er det så ikke tilfældet, at vores tanker er et helt andet sted? På arbejdet f.eks.?

Ikke alene bliver vi dermed usamtidige med os selv. Vi bliver usamtidige med vores børn, vores familie, venner og omgangskreds. Ja, vi bliver i det hele taget usamtidige med livet og fremmedgjorte for tilværelsen. Vi bliver som forførte af livets lunefulde indfald og vores egen rastløshed. Aldrig er vi helt til stede i nu'et, der bliver opslugt af tidens strøm og utidige bekymringer.

Ikke alene var Johannes Døber træt af at vente. Det var hele det hårdt prøvede jødiske folk på Jesu tid. De havde tilmed bevæbnet sig med tålmodighed gennem flere hundrede år. Så nu måtte der gerne ske noget. Underforstået: Gud måtte gerne lade høre fra sig. Helst ved at sende en ny konge af navnkundige Davids sagnomspundne for-

mat.

Flere steder i Det gamle Testamente læste jøderne om forjættelsen om en kommende Messias og Davids-konge. Især hos profeten Esajas, som vi også hørte som lektielæsning i dag. De forestillede sig, at Messias foruden som en kong David, også kunne komme som en ny Moses, der skulle føre folket ud af trældommen og ind til et nyt forjættet land. Og ikke mindst en forjættet tid. Hvis han skulle være frelser, skulle det være en frelser af folket – både nationalt og religiøst. Men hvad var det, de fik at se og høre? Blev deres forventninger indfrie, deres håb forløst og deres ærgerrighed belønnet? Var der overensstemmelse mellem profeti og opfyldelse? Var Jesus Messias, eller skulle de – sammen med Johannes Døber – vente en anden? Var det tidens fylde?

Aldrig nogensinde i verdenshistorien – herunder i religionernes snurrige udvikling – har dom og frelse vist sig i en mere uventet og paradoksal skikkelse. Ikke som et ord, en tale, et foredrag, en belæring, i lyn og torden, i blændende stråleglans eller i almagtens knusende manifestation. Gud viste sig som både dommer og frelser i først et lille barn i en kostald – i en krybbe. Dernæst i et ganske vist påfaldende, men stadig helt almindeligt menneskeliv.

Ikke alene oplever vi på modsigelsesfuld vis almagten skjult tilstede hos Jesus. Nej, vi oplever almagten i konstant bevægelse og virkeliggørelse af dét, almagten i Jesu liv viste sig at være: idel overstrømmende, nåderig og barmhjertig kærlighed og tilgivelse. Og af samme grund fandt denne Jesus fra Nazareth, i skikkelse af både Jesusbarnet,

den omvandrende gudsdomsagt og hos den korsfæstede og opstandne Kristus på korset, i graven og i opstandelsen – af netop dén grund fandt han først og fremmest indgang hos mennesker, som selv var brugt op, slidt ned, uværdige; og som følte sig utilstrækkelige, mindreværdige, dumme, med dårlig smag og i andres og måske deres egne øjne foragtede mennesker.

På spørgsmålet om, hvem han er, og om, hvorvidt han er den ventede Messias, eller man skal vente en anden – svarer Jesus som altid ikke direkte. Han svarer med sine gerninger, i hvilke hans skjulte guddomsagt viser sig i genoprettelsen af mislykket liv, i en genindtrædelse i fællesskabet og en konstant ophøjelse af det nedslåede menneskebarn. Stort eller lille.

Jesus Kristus er Guds levende ord! Fra ham og af ham venter vi alt godt både nu og i al evighed.

Du kom til vor runde jord,
barn, på bare fødder,
midt i engles julekor,
med Himlens frakkeskøder.
Du var dreng i Nazareth,
stod i tømmerlære,
skar dit navn i stort og småt,
Jesus, du min Herre!

(Steen Kaalø i DDS nr. 70 v. 1).

Amen

Henrik Bang-Møller

Skagen-Hulsig

Salmer:

78, 90, 70, 80

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk